

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

SFINȚII CARE MIJLOCESC ÎNTRE PĂMÂNTUL ROMÂNESC ȘI CER

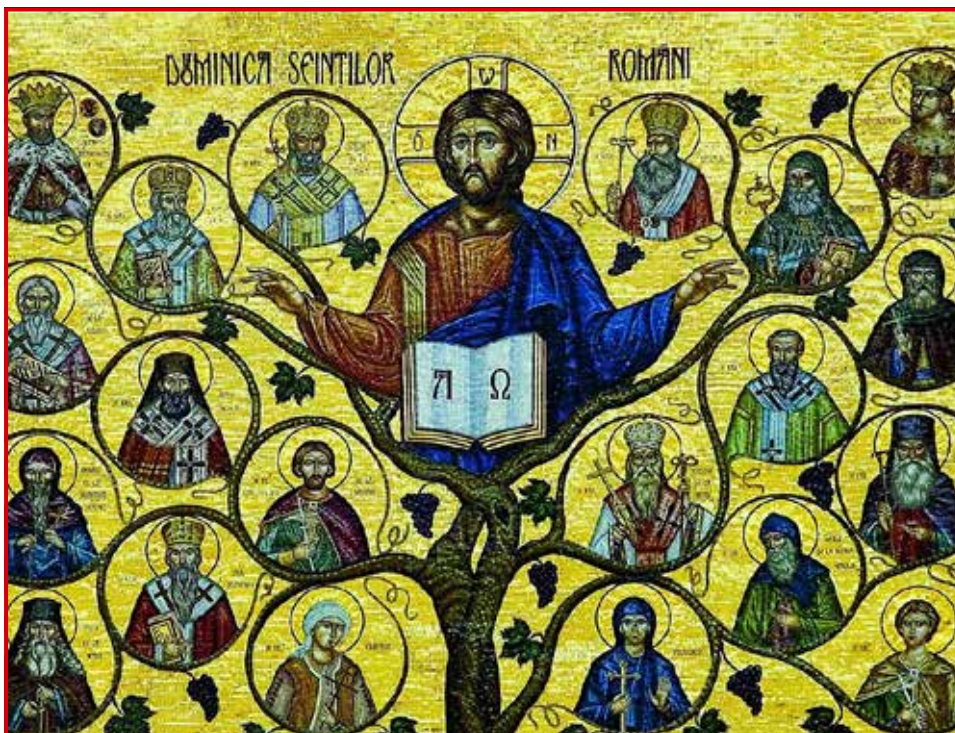
**DUMINICA
A II-A DUPĂ RUSALII
(a Sfinților Români)**

SF. PROROC ELISEI;
SF. IER. METODIE
MĂRTURISITORUL, PATRIARHUL
CONSTANTINOPOLULUI

În fiecare an,
la o săptămână după ce am cinstit,
în Duminica Tuturor Sfinților,
întreaga ceată a celor bineplăcuți
lui Dumnezeu din toate veacurile
și din toate neamurile,
Biserica Ortodoxă Română ne cheamă,
în a doua duminică după Rusalii,
să ne plecăm cu evlavie înaintea
sfinților neamului nostru.
Este Duminica Sfinților Români,
un praznic al recunoștinței și al nădejzii,
care ne arată că sfințenia nu a crescut
doar în alte grădini, ci a odrăslit
din belșug și pe pământ românesc.

Lucrarea Duhului Sfânt în neamul nostru a început încă din primele veacuri creștine. În Dobrogea de astăzi, pe vremea persecuțiilor romane, au pătimit mucenici precum cei patru de la Niculițel — Zotic, Atal, Camasie și Filip —, Sfinții Epictet și Astion ori Sfântul Emilian de la Durostor. Din același pământ s-au ridicat mari dascăli ai Bisericii întregi: Sfântul Ioan Casian și Sfântul Dionisie cel Smerit, cel care a așezat numărătoarea anilor de la Nașterea lui Hristos. Tot la noi se odihnesc moaște iubite de tot poporul, ale Sfintei Cuvioase Parascheva și ale Sfântului Dimitrie cel Nou.

Peste veacuri, sfințenia a îmbrăcat chipuri felurite. Au strălucit voievozi precum Sfântul Ștefan cel Mare, ctitor neîntrecut de biserici și apărător al credinței, și Sfântul Neagoe Basarab.

Au păstorit ierarhi luminați, ca Sfântul Calinic de la Cernica sau Sfântul Antim Ivireanul, mitropolit și mucenic. Au înflorit pustnici și duhovnici — de la Sfântul Daniil Sihastrul, povățuitorul lui Ștefan Vodă, până la Sfântul Paisie de la Neamț, care a reînnoit rugăciunea inimii și a făcut din Țările Române, în veacul al XVIII-lea, un centru duhovnicesc al întregii Ortodoxii.

Neamul nostru a dat și mulți mărturisitori. În Ardeal, preoți și ierarhi precum Sfinții Visarion și Sofronie ori Sfântul Mucenic Oprea au apărat dreapta credință cu prețul libertății și al vieții. Iar în veacul trecut, în temnițele regimului comunist, a strălucit o întreagă ceată de mărturisitori, canonizați de curând: Sfântul Cleopa și Sfântul Paisie de la Sihăstria, Sfântul Sofian de la Antim, Sfântul Dumitru Stăniloae, Sfântul Arsenie de la Prislop și mulți alții — duhovnici, dascăli și părinți care, în vreme de prigoană, au păstrat aprinsă flacăra credinței.

Sfințenia neamului nostru nu este,

șaradar, o amintire închisă în trecut, ci un șuvoi neîntrerupt, care curge din veac în veac, de la mucenicii dacoromani până în zilele noastre. Adeseori, ea s-a transmis ca din mână în mână — de la duhovnic la ucenic, în aceeași obște ori în aceeași familie. Tocmai de aceea calendarul Bisericii noastre s-a îmbogățit mult în ultimele decenii, pe măsură ce poporul credincios a cerut, iar Sfântul Sinod a recunoscut sfințenia trăită în mijlocul lui.

În data de 4 februarie 2025, la împlinirea a 100 de ani de Patriarhie Ortodoxă în România, au fost canonizați 16 sfinți cuvioși și preoți, mucenici și mărturisitori din timpul regimului comunist ateu. Apoi, în toamna aceluiași an, Patriarhia Ecumenică a aprobat canonizarea a patru cuvioși români care au strălucit în Sfântul Munte Athos. Anul acesta, la 6 februarie, au fost canonizate 16 femei sfinte din istoria neamului nostru: mame de sfinți, soții de voievozi, cuvioase monahii din mănăstirile românești.

Toți acești sfinți ne sunt frați mai mari. Ei ne cunosc frământările, mijlocesc pentru noi înaintea lui Dumnezeu și ne stau pildă vie, încredințându-ne că aceeași chemare la sfințenie ne este adresată și

nouă, aici și acum. Praznicul de astăzi nu este doar o pomenire, ci o chemare. Căci, după cuvântul Apostolului, „aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți

cu luare-aminte cum și-au încheiat viața și urmați-le credința” (Evrei 13, 7). ●

**Sfinților Români,
rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi!**
Pr. Vlad-Alexandru Mîndru

SFÂNTUL IERARH MARTIR NEOFIT CRETANUL

Pe data de 16 iunie îl prăznuim pe Sfântul Ierarh Martir Neofit Cretanul, proclamarea solemnă a canonizării sale făcându-se la Catedrala Patriarhală, de hramul acesteia, Sfinții Împărați Constantin și Elena, în anul 2023.

Grec de neam, sfântul s-a născut în insula Creta în jurul anului 1690. A crescut în dreapta credință a ortodoxiei, având râvnă încă din tinerețe pentru viața monahală.

În paralel cu teologia, el a învățat științele acelor vremuri, devenind, astfel, un călugăr luminat și virtuos. Curând este hirotonit ierodiacon și, apoi, ieromonah.

În timpul celei de-a treia domnii a sa în Țara Românească (1735-1741), Constantin Mavrocordat l-a chemat pe ieromonahul Neofit pentru a fi dascălul copiilor lui. La începutul anului 1737, acesta a fost hirotonit mitropolit titular (onorific) al Mirelor Lichiei, iar un an mai târziu, boierimea și clerul bisericesc l-au ales mitropolit al Țării Românești.

Locul de proveniență și limba diferite de cele ale fraților împreună-slujitori nu l-au oprit pe mitropolitul Neofit din a lucra neîncetat pentru bunăstarea suflutească și materială a românilor. A susținut introducerea deplină a limbii române în cult, prin reînființarea

tipografiei Mitropoliei de la București, ceea ce i-a permis să publice 14 cărți de slujbă, precum și alte cărți de învățătură, majoritatea în limba neamului. A înființat Biblioteca Mitropoliei, pe care a îmbogățit-o, ulterior, cu tipărituri și manuscrise din colecția personală.

Creștinii ortodocși aflați sub stăpânirea otomană au aflat un real sprijin în mitropolitul Neofit care, alături de Patriarhul Silvestru al Antiohiei, a tipărit la București, în 1747, o Psaltire arabă.

În aceeași perioadă, mitropolitul a călătorit în eparhia sa, în scop apostolic. El a îndrumat preoții și mirenii și a săvârșit slujbe misionare, sfințiri, hirotonii și slujbe de pomenire a ctitorilor.

În timpul vieții sale, Biserica a susținut financiar toate școlile funcționale din București, Râmnicu Vâlcea, Buzău, Târgoviște, Craiova, Câmpulung și Slatina. Insuși mitropolitul a înființat 2 școli, una la Schitul Buliga din Pitești și cealaltă la Schitul Pătroaia din Dâmbovița, ambele cu învățământ gratuit pentru copiii de

țărani. Tot pentru țărani a pledat pentru desființarea „rumâniei”, statut care îi făcea dependenți de boierul pe moșia căruia trăiau.

Pentru că a susținut cerințele poporului și l-a muștrătat pe domnitorul fanariot Matei Ghica (1752-1753) pentru abaterile sale, acesta din urmă a poruncit otrăvirea în secret a mitropolitului. Astfel, pe 16 iunie 1753, mitropolitul și-a dat sufletul în mâinile Domnului ca un martir, fiind înmormântat lângă Catedrala mitropolitană din București. ●

Ana-Maria Gherman

Dacă postul a fost necesar în Rai, cu atât mai necesar este în afara Raiului

◆◆ „Postul este înfrânarea totală sau parțială a gândurilor rele și a simțurilor trupului de plăcere și de hrană bună și îmbelșugată și mai ales de hrana cea de proveniență animală. Postul este jertfă trupească, care se cere a fi unită cu milostenia și cu darurile ce se aduc la Sfântul Altar. Postul, împreună cu milostenia, cu darurile aduse la Biserică, cu închinările și metaniile făcute de credincios, toate laolaltă alcătuiesc închinarea datorată de trup, ca jertfă Domnului.

Postul este rânduit «pentru a smeri sufletul». Postul este înfrânare de toate mâncărurile sau, la caz de boală, numai de unele; înfrânarea de băuturi, de toate desfătările lumești și de toate poftele cele rele, trupești.

Postul este numit de Sfinții Părinți «aripa rugăciunii», care, împreună cu milostenia, ridică pe om la tronul lui Dumnezeu. Postul ajută pe creștin să

facă rugăciunea mai cu ușurință, împacă pe om cu Dumnezeu și ajută mult la despățimirea sufletului, omorând poftele trupești și mijlocind dobândirea harului Duhului Sfânt.” (Sfântul Cuvios Cleopa de la Sihăstria)

◆ „De aceea, chiar de la început, creând Dumnezeu pe om, îndată l-a dus și l-a predat în mâinile postului și i-a încredințat acestuia mântuirea lui ca unei maici iubitoare și celui mai bun dascăl.”

„Postiți? Arătați-mi-o prin fapte. Cum? De vedeți un sărac, aveți milă de el; un dușman, împăcați-vă cu el; un prieten înconjurat de un nume bun, nu-l invidiați; o femeie frumoasă, întoarceți capul. Nu numai gura și stomacul vostru să postească, ci și ochiul, și urechile, și picioarele, și mâinile voastre, și toate mădulele trupului vostru. Mâinile voastre să postească rămânând curate și de furt și de lăcomie. Picioarele, nealergând la priveriști urâte și în calea păcătoșilor. Ochii,

neprivind cu ispitire frumusețile străine... Gura trebuie să postească de calomnii și de alte vorbiri rușinoase.”

„Dacă postul a fost necesar în Rai, cu atât mai necesar este în afara Raiului. Dacă era de folos leacul mai înainte de rană, cu atât mai de folos este după rană.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

◆ „Fiindcă nu am postit, am căzut din Rai. Așadar, să postim acum, ca să ne întorcem în Rai.”

„Postul este armă împotriva oștirii demonilor.” (Sfântul Vasile cel Mare)

◆ „Postul vestește pofta, prin rugăciune curățește mintea și o pregătește pentru adevărata contemplare.” (Sfântul Maxim Mărturisitorul)

◆ „Să postim? Desigur, ca să oprim pornirile trupului și să ne înmuiem inimile.” (Sfântul Simeon Noul Teolog)

◆ „Tot binele și frumosul se săvârșește și se făptuiește prin post.” (Sfântul Grigorie Palama) ●

CEATA FEMEILOR CU HAR DIN JURUL SFINTEI MĂRTURISTOARE BLANDINA DE LA IAȘI

„Mult ai dorit să-i slujești
Sfintei Parascheva,
iar Domnul te-a ajutat,
cunoscând gândul tău bun,
că, venind în cetatea Iașilor,
ai strălucit prin ale tale virtuți,
multora făcându-te
temei de îndreptare.”

*Acatistul Sfintei Mărturisitoare
Blandina de la Iași, Icosul 7*

Astăzi, în Duminica Sfinților Români, evocăm chipul luminos al unei sfinte care a strălucit prin răbdare și credință, curaj și smerenie, îndrăzneală și multă rugăciune, iubire și generozitate. Nu și-a lucrat mântuirea în mănăstire și nici nu a bucurat pustia cu prezența ei isihastă. Timp de 15 ani a luminat temnițele sovietice și a încălzit cu căldura credinței și rugăciunii ei ghețurile Siberiei. Apoi, Dumnezeu a chemat-o în țară, ca să ucenicească alți 15 ani în Catedrala Mitropolitană din Iași lângă sfânta sufletului ei: Cuvioasa Parascheva.

O femeie care a împlinit în viața laică îndemnul Mântuitorului pentru toți creștinii până la sfârșitul veacurilor: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este.” (Matei 5, 48), Sfântul Apostol Petru amintind cuvintele din Levitic „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.”

De ziua Sfintei Mărturisitoare Blandina de la Iași, 24 mai, am amintit cronologia viețuirii ei chinuite în această lume. Desigur o mucenicie albă într-o lume necruțătoare care i-a pus la încercare rezistența fizică, dar și caracterul și credința. Tare ca oțelul într-o lume a compromisului, nu și-a lepădat nicio clipă credința, dimpotrivă, a îndemnat și pe alții să dea dovadă de curaj și să facă faptele credinței.

Oriunde Dumnezeu așază un suflet rugător și jertfitor, acesta adună pe lângă el alte suflete frumoase, cu aceeași râvnă către Hristos.

Familia Stoleriu devine familia ei

La Iași a întâlnit mulți oameni, poate la fel de săraci ca ea, dar plini de iubire creștină față de toți semenii. Rugăciunilor ei de ani de zile în care a trăit într-o cămăruță cu chirie, în condiții extrem de precare, Dumnezeu îi răspunde trimițându-i o femeie, Elena Stoleriu, basarabeancă și ea, care o invită în casa ei modestă, dar plină de iubire. Familia unui ceferist, din care numai tatăl lucra, cu trei copii, o va primi în baraca unde locuiau, punându-i la dispoziție una din cele două camere pe care le avea. Până la sfârșitul vieții, aproximativ zece ani după spusele părintelui profesor Mircea Stoleriu – unul din cei trei copii ai familiei – tanti Blondina va fi ca o mamă pentru toți membrii familiei.

Ca prin minune, odată cu venirea ei, familia va primi un apartament de trei camere la bloc. Iar Sfânta Blandina va fi martora multor momente frumoase în familie, dar și a necazurilor sau încercărilor care copleșeau această familie. Cu sfatul său înțelept, cu rugăciunea sa plină de îndrăzneală la ocrotitoarele ei, Maica Domnului și Cuvioasa Parascheva, familia trecea peste toate, cum ar fi intrarea la Facultatea de Teologie de la Sibiu a lui Mircea Stoleriu sau boala gravă a Elenei Stoleriu. Mai mult decât atât, mergeau împreună la slujbele de la Catedrala Mitropolitană sau duminica la Biserica Frumoasa, iar zilnic cântau și se rugau împreună. Cu siguranță toți ai casei au simțit atât căldura și bucuria traiului împreună cu sfânta, dar și binefacerile care veneau prin ea. A fost un membru

iubit al familiei, până când sfânta a plecat la Domnul, pe 24 mai 1971.

Ajutor de nădejde la Catedrala Mitropolitană

Dar dragostea sfintei și ajutorul ei s-a revărsat peste mulți oameni necăjiți. Oriunde era, mai ales la Catedrala Mitropolitană din Iași, ajuta pe toți cu un sfat, un pomelnic, cu ceva de-ale gurii sau de îmbrăcat.

De altfel, în viața ei s-a întâmplat ceva care, deși pare un lucru banal, a fost un adevărat punct de cotitură. Când fiul a dat-o afară din casă, punând-o să aleagă între el și Dumnezeu, cu inima de mama sfâșiată de durere a plecat unde vedea cu ochii. O vreme a stat la Arad, ajutând familia unui unchi bătrân și bolnav, preot. Apoi s-a întors la Iași și, din micile ei venituri, a stat cu chirie, trei ani, într-o cameră mică, fără căldură și fără elementare utilități. Ca să-și câștige existența, muncea ca femeie în casă.

Mângâierea ei era biserica. La Catedrala Mitropolitană mergea mereu. Povestește Sfânta Blandina în jurnalul ei: „Dar venind într-o dimineață la ora 6 la Sfânta Mitropolie, paracliserul, diaconul Laurențiu, m-a rugat să-l ajut la treabă dimineața. Am primit cu mare plăcere, considerând și o mare cinste să fac curățenie, să șterg sfintele icoane, și am rămas acolo. Preoții, călugării m-au primit cu plăcere, fiindcă eu nu eram plătită, ci făceam treabă din dragoste. M-a ajutat mai ales maica de la pangar, pe care eu o ajutam la vânzarea lumânărilor. Am fost foarte mulțumită, găsindu-mă în fiecare zi în casa Domnului, mângâindu-

mă cu slujbele frumoase și simțind că aduc și eu un folos bisericii.”

Într-o zi, o cunoștință din Basarabia, doctoriță, a găsit-o pe jos, în genunchi, spălând podeaua Catedralei și a apostrofat-o: „Chiar ai ajuns să speli pe jos în biserică?”. Cu milă pentru doamna, Sfânta Blandina a răspuns: „Nu mă rușinez niciodată să spal picioarele Mântuitorului!”.

Alcineva a întreat-o de ce se duce așa de dimineață la Mitropolie. „Cum să nu mă duc, când Dumnezeu îmi dă așa mare binecuvântare? Dacă ai ști ce miresme îmi dă Dumnezeu atunci când se deschide ușa bisericii! Un miros atât de dulce și de neasemuit cu nimic din lume.”

Ceata de femei din jurul Sfintei Blandina

De altfel, în timp în jurul ei s-au adunat mai multe femei, care făceau curat împreună cu ea. Total neînsemnate, dar ale căror nume ar trebui scrise cu litere de aur într-o carte a modelelor de jertfelnicie și frumusețe sufletească: Ileana, Aneta, Adelina, Ruxandra și Domnica, iar în fruntea lor, Sfânta Blandina. Ele făceau curățenie, nu numai în mitropolie, ci la toate bisericile care aveau hram. Trei au plecat la mănăstire: două la Văratec - Ileana și Adelina - și una la Agapia - Aneta.

Sfânta Blandina era cea care făcea planul activităților și care nu era unul sărac: participare la rugăciune și curățenia bisericii, pregătirea pentru hram, adică ajutorul dat preotului în pregătirea celor necesare desfășurării hramului și asta se întâmpla la multe din bisericile lașului.

Și nu numai atât, căci spunea: „Dar ce rost are rugăciunea dacă nu-i ajutam pe cei nevoiași, împlinind făgăduințele rugăciunilor și ale psalmilor?”. Deci, unde auzeau că este cineva sărac și are nevoie de ajutor, Sfânta Blandina împreună cu celelalte femei erau prezente ca să mângâie cu vreo bucurie a darului: le duceau haine, mâncare, după putere

bani și în general încercau să ajute cu tot ce era nevoie, ce puteau să adune de la părinții călugări de la Mitropolie, de la preoții din oraș și de la orice credincios - de la care cereau - făcându-i și pe ei părtași la fapta dragostei.

Domnica, model de credință

Domnica era o femeie micuță de statură, nu avea mai mult de 1,30 m înălțime și era șchioapă. Era tăcută, dar foarte milostivă și plăcută tuturor. Cei care o cunoșteau o iubeau și mereu îi dădeau câte ceva, bani sau mâncare. Le mulțumea și făcea rugăciuni și mătăanii pentru ei, dar mai apoi tot ce primea dădea altora, mai săraci.

Avusese trei băieți, care i-au murit pe rând. Când a murit ultimul băiat, Vasile, părintele Mircea Stoleriu a fost prezent: „La un moment dat vine tanti Blondina acasă și zice: «Uite, a murit băiatul lui Domnica. Hai să mergem la ea.» Și s-a dus mama și am mers și eu. Ajungem acolo și intrăm într-o cameră, era sicriul și pusă o lumânare care ardea, mai mare, și nimeni. La un moment dat apare Domnica, se duce, pune mâna pe sicriu: «Vasilică, mamă, ai plecat și m-ai lăsat singură și îndurerată. Dar dacă așa a avut Dumnezeu, să-i dăm slavă lui Dumnezeu.» Câtă putere într-un suflet de om!”

După moartea fiului ei, Domnica lăsa ușa casei mereu descuiată. „De ce nu încui ușa, nu ți-e teamă?” „Lasă că poate vine cineva și e obosit sau poate are nevoie de ceva!” Mică de statură și bolnavă cum era, s-a apucat să facă chirpici și așa a făcut două cămăruțe și

le-a dat la două femei care nu aveau unde să stea. În momentul când casa Domnicăi și a celor două femei a fost demolată la sistematizarea orașului, celor două femei și Domnicăi li s-a dat fiecareia câte o garsonieră. Domnica, știind că o altă femeie nu avea unde să stea, i-a dat garsoniera ei aceeaia, iar ea și-a făcut un bordei sub pământ.

Într-o zi, Domnica era în camera Sfintei Blandina. Gazda, Elena Stoleriu, intră la un moment dat în cameră și dă să spună ceva. Domnica, în genunchi, se ruga și-o oprește, cu un gest categoric, pe Elena să vorbească. Aceasta iese din cameră, lăsând ușa deschisă. O aude pe Domnica spunând: „Ce frumos!” Ceva mai târziu o întreată pe Domnica ce era atât de frumos. Răspunsul a fost: „A cântat atât de frumos părintele Partenie «Tatăl nostru!»” A doua zi, ducându-se la Catedrala Mitropolitană, Elena află că arhidiaconul Partenie Apetrei cântase atât de frumos „Tatăl nostru” încât i-a uimit și emoționat pe toți. Deci Domnica, cea mică, săracă și nebagată în seamă, era văzătoare cu duhul!

Aceștia erau prietenii mamei Blondina, din ceata mironosițelor de la Mitropolie, cu care ea făcea multe fapte bune, ajutând mulți săraci!

Așadar, sfinții sunt peste tot, acolo unde noi nici nu băgăm de seamă. Să le urmăm exemplul, atât cât putem, căci la aceasta ne îndeamnă Hristos, la fapte bune și la desăvârșire. (Foto: proclamarea locală a canonizării Sfintei Blandina, 17 mai 2026, Iași; Ziarul Lumina)

Maria Buleu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 14-21 Iunie 2026

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 14.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților Români) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 17.06	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	16 ³⁰ -18 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 19.06	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Vecernie, Litie, Acatist, Molitfele Sf. Vasile cel Mare, ale Sf. Ioan Gură de Aur și ale Sf. Ciprian
Sâmbătă 20.06	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sf. Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 21.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Rusalii (a Sfinților Athoniți) - Utrenia, Sf. Liturghie